

- Árpád Lapok -

XVIII. évf. 6. szám – 2023. március

Gombár

-

Kosárlabda

-

#Nemtabu

Interjú Kozma Sándor tanár úrral (4-5. oldal)

Diákönkormányzati küldöttgyűlés (5. oldal)

Kosárlabda diákolimpia (8. oldal)

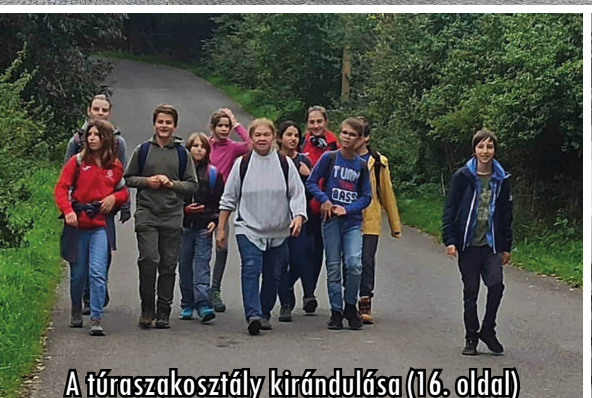
Síábor (10. oldal)

Berlini utazás (13. oldal)

Csehországi utazás (14-15. oldal)

A túraszakosztály kirándulása (16. oldal)

Darmstadti utazás (17. oldal)

Furcsa ételek a világ különböző tájairól

Az emberiség számos különleges és izgalmas ételt fogyaszt világszerte. Az ételek nem csupán éhségünk csillapítására szolgálnak, hanem ízviláguk is nagyon fontos, valamint a kultúrák és az életmódok szerves részét képezik. Azonban egyes ételek, amelyek az egyik kultúrában szokványosak, más kultúrákban furcsának tűnhetnek. Az alábbiakban be szeretnék mutatni néhány olyan különleges ételt, amelyeket talán érdemes lenne megkóstolni (vagy nagy ívben elkerülni?).

Az első példa a hagyományos japán ételek közül kerül ki: az Uni, vagyis a tengeri sün ikrája. A tengeri sünek ikrája zselészerű és sós ízű, de vigyázni kell vele, mert a nyers tengeri herkentyű fogyasztása kockázatot jelenthet a paraziták jelenléte miatt. Azonban kifejezetten közkedvelt ételmiszernek számít különleges ízének köszönhetően.

A második különleges étel Dél-Afrikából származik, és Mopane vagy Mopani hernyó néven ismert. Ez a hernyó az afrikai mopánifák levelein él, és sok helyen fogyasztják. A hernyókat általában megsütik, megszárazítják vagy megfőzik, majd fűszerezik. Bár a gondolata elsőre ijesztőnek tűnhet, a hernyók tápanyagokban gazdagok, és sokak szerint ízletesek is.

A harmadik, a Haggis a skót konyhából származik. Ez egy olyan étel, amelyet a juh szívét, tüdejét és máját összeaprítva készítenek. A hozzávalókat megsütik, és zsemlemorzsával és hagymával tálalják. A haggis a skót kultúrában nagyon népszerű, és skót nemzeti ételként is emlegetik. Szerintem, ha nem tudjuk, mi van benne, talán még jobban ízlik.

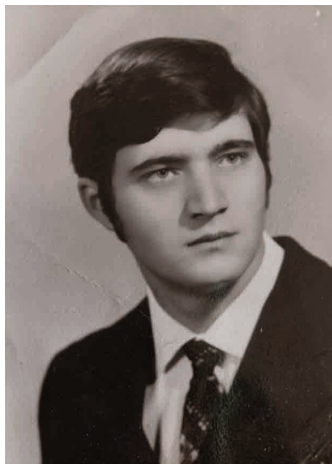
A negyedik furcsa ételünk észak-amerikai eredetű, és Rocky Mountain osztrigának hívják. Ez valójában nem igazi osztriga, hanem a Nagy-sóstóban élő édesvízi kagyló. A kagyló húsát kiszívják, nyersen vagy főzve lehet fogyasztani. A Rocky Mountain osztriga különösen élőhelyén, az USA-ban népszerű.

Az ötödik különös étel a Dél-Amerikában fogyasztott tengerimalac. Ez a kis rágcsáló az Andokban él, és egyes kultúrákban szent állatnak tartják. A tengerimalacot régóta tenyésztik, és húsa közkedvelt az Andokban. A húsa nagyon zsíros, és sokféle módon elkészíthető: lehet sütni, főzni, vagy akár grillezni is. Gyakran fűszerezik chilivel, fokhagymával és egyéb helyi fűszerekkel.

A fent taglalt ínycségegek sokak számára visszataszítók lehetnek, míg mások szinte égnek a vágytól, hogy kipróbálják valamelyiket. Véleményem szerint érdemes az ember élete során legalább egyszer megkóstolni egy, a fentiekhez hasonló különlegességet, mert a nyaralások és kirándulások alatt átélt gasztronómiai élmények is kifejezetten izgalmasak és érdekesek lehetnek, és gazdagítják az ember ismereteit.

Bársony Kamilla (8.a)

Kozma Sándor tanár úr

– **Hogyan került az Árpádba?**

– Budapestre költözésem és nyugdíjba vonulásom után nem szerettem volna tétlenkedni, még eléggé aktívnak éreztem magam. Facebookon feltett kétdomatatos bejegyzésemre sok választ kaptam, és már majdnem elégyérkeztem egy másik gimnáziumba, amikor Kis Róbert igazgató úr is jelezte, hogy érdekelné a lehetőség. Én pedig természetesen az Árpádot választottam.

– **Szeret olvasni? Ha igen, mi volt a kedvenc könyve?**

– Fiatalon olvastam, és nagy hatással voltak rám James Jones *Most és mindörökké* valamint Ernest Hemingway *Akiért a harang szól* című regénye, de igazán a magyar költők verseit szeretem. Manapság tőzsei témájú szakkönyveket olvasok szívesen.

– **Mit szeret télen enni vagy inni?**

– Az igazi egy jó sült csülök, azután tavasszal jöhet a sonka. Persze ezekre a finomságokra csak ünnepi alkalmakkor kerül sor, mert a családban igyekszünk egészségesen táplálkozni. Minden ételmiszerről kialakult, hogy hol és mit vásárolunk. Például kenyérféléből is megvan az a néhány kézműves pékség, ahol csak természetes összetevők vannak a termékeikben, de ugyanígy nem mindegy, hol vásárolunk húst vagy gyümölcsöt. Szeszes italt

ritkán iszom, talán fiatalabb koromban bohémebb voltam. Emlékszem még, hogy a hetvenes években lehetett kapni a boszorkánycsepp nevű likőrfélét.

– **Mi a jelenlegi kedvenc zenéje? És miért?**

– A magyar beat korában nőttek fel, és ez maradt is meg kedvencemnek. Az Illés vagy Omega együttes számait ma is szívesen hallgatom. Mondanivalójuk miatt is szeretem Bródy János és Sztevanovity Zorán szerzeményeit, Koncz Zsuzsa előadásait.

– **Hogyan jellemezné a gyerekkorát?**

– Kevésbé tudatosan éltem meg, szerető családban, ahonnan szép emlékeim vannak, bár az igaz, hogy sokáig ritkán engedtek el saját programra. Ezért is örültem, amikor nyári táborokba mehettem. Ki kellett vennem a részem a családi munkálatokból.

– **Mi az, ami mindig megnevetteti?**

– A jó kabaré. Az olcsó poénkodás nem kenyerem. Hofin nőttek fel, és ma már más a stílus, de a mondanivalója ma is sokszor igaz. Helyzetkomikumok a való életben is sokszor előfordulnak, a jó viccek pedig mindig okot adnak a nevetésre.

– **Mennyi volt a legtöbb idő, amit egyhuzamban aludt?**

– Talán 12-13 óra. Nem voltam bulizós típus, nem volt okom utána napokat átaludni. A családban többször volt lakodalom hajnalig, olyankor jól jött

hosszabb alvás, de akkor sem tudtam másnap reggelig aludni.

– **Ha a világon bárkit választhatna, kit hívná meg vacsoravendégnek?**

– Természetesen a családomat, szűkebb vagy tágabb formában. Nem vagyok menő, híres emberek (mai egyik változata a celebek) rajongója, számomra fontosabbak azok, akik a mindennapokban körülvesznek, körülöttem vannak.

– **Mi akart lenni gyerekkorában?**

– Gyermekként csak fel akartam nőni, hogy önálló lehessenek. Később, öntudatra ébredve már akkor is tanár akartam lenni. Jó érzés volt, ha akár osztálytársaimnak elmagyarázva valamit, jobban teljesítettek, megértették a „tanári” magyarázatot. Örömmel töltött el, hogy átadhattam a tudást. Továbbtanulási jelentkezésemet csak egy helyre adtam be, matematika tanár szerettem volna lenni, de akkoriban csak kétszagos képzés volt, így választottam még a fizikát mellé. Az egyetemem elvégezve úgy kaptam állást volt iskolámban, hogy jelentkeznem kellett az akkor bevezetett új tantárgy tanításához technika szakra. A számítógép világa már középiskolás koromban érdekelt (bár akkor még csak teremnyi méretűek voltak, amelyeket nem is lehetett saját kezűleg használni). A gondolati világa kötött le. Amikor megjelentek Magyarországon is a személyi számítógépek és lehetett nyüszölni, akkor amint lehetőség volt rá, jelentkeztem számítástechnika tanári szakra is.

– **Ha kötelező lenne választani, akkor inkább azt tudná meg, hogy mikor, vagy inkább azt, hogy miben fog meghalni?**

– Ha megtudnám, mikor, akkor az érdekelne, hogy miben, és fordítva. Így azonban próbálok egészségesen élni, különösen az étkezésre, az étel minőségére figyelni. Manapság néha furcsa visszagondolni arra, mennyi minden történt az életemben. Nyilván sok dolog történhetett volna másképpen, de ez így volt az én életem, és természetesen szeretnék még sokáig tevékenykedni. Szeretném még látni legkisebb gyermekem felcserepedését.

– **Mi a legrosszabb jegy, amit egy fizika dolgozatra kapott?**

– Nem is emlékszem, bizonyára nem hagyott bennem mély nyomot, ha kaptam is esetleg kicsit gyengébbet. Elégtelenre nem emlékszem, sőt az

egyetemen is az első vizsgám karácsony előtt egy mechanika jeles volt.

– **Miért a leghálásabb az életben?**

– A családom, gyermekeim létére, a párom szeretetére. Hat gyermekünk közül öt már elkezdte saját, önálló életét. Diplomával a kezükben engedjük útjukra őket. Már unokáink is vannak. A legfiatalabb gyermekünk még felső tagozatos.

Ollár Noémi (10.a), Pázmándi Renáta (8.b)

Küldöttgyűlés

Február 24-én került sor a diákönkormányzat éves küldöttgyűlésére. Az eseményen, amelyen minden osztály képviseltette magát, a Diáktanács elnöksége beszámolt az elmúlt időszak eseményeiről, programjairól. A beszámolókat fórumbeszélgetés követte Kis Róbert igazgató úrral, majd az osztályok küldöttei megválasztották a diákönkormányzat új tisztségviselőit, akik a következő küldöttgyűlésig töltik be feladatukat.

A küldöttgyűlés végén megköszöntük a végzős, így az alelnöki feladatoktól elköszönő Horváth Natália és Kovács Lujza munkáját.

A diákönkormányzat elnöke:

Darvas Dóra (11.c)

Általános alelnök:

Együd Emma (11.a)

Tanulmányi ügyekért felelős alelnök:

Szekula Flóra (9.a)

Kommunikációs ügyekért felelős alelnök:

Kovács Kitti (10.a)

Sportügyekért felelős alelnök:

Diósi Anna (8.a)

Öko-ügyekért felelős alelnök:

Varga Csilla (9.b)

A diáktanács jegyzői:

Robert Amélie (11.b) és Wittmann Zsanett (10.d)

St. David's Day

Saint David's Day, also known as the Feast of Saint David falls on the first day of March and is widely celebrated among Welsh people. The patron saint of Wales lived in the 6th century and founded a Celtic monastic community in the county of Pembrokeshire, on the exact spot where a city and a cathedral, both bearing his name can still be found today.

According to legend, Saint David was born during a fierce storm, throughout his life he refrained from eating meat or drinking beer. His name is associated with miracles, the most famous of them took place when he was preaching to a large crowd in Llanddewi-Brefi. The people in the back could not hear him, and when they complained,

the ground on which he stood rose up to form a hill. Traditional festivities include wearing leeks and daffodils, both recognised as symbols of Saint David and Wales, eating traditional Welsh food, such as Welsh rarebit and cawl. During the day one can enjoy the celebration of Welsh heritage and culture in the form of joining parades, the largest of which is in Cardiff. Locals often dress up in different costumes related to the day, such as a daffodil, to attend these parades. In other locations, concerts are being held in pubs, clubs and venues, where people sing Welsh songs together. It is also common that young children are wearing the traditional clothes of Wales to school on this day. Saint David's flag plays a central role in the celebration; the yellow cross on the black field can be seen flying throughout Wales. Saint David died on 1 March in 589. His last words to his followers came from a sermon he gave on the previous Sunday: 'Be joyful, keep the faith, and do the little things that you have heard and seen me do.'

Imre Boglárka (11.a)

Aranyköpések

„Elmegyek papírért, addig próbáljátok meg nem eladni az iskolát.” (Németh Réka)

Tanár: „Ennek az ühüm szónak sajnos van egy olyan ráaggatott jelentése a vitában, ha nem is így akarjuk használni, hogy mondjad csak, mondjad, én úgy is jobbat tudok mondani nálad...” Diák: „Ühüm.” (Csányi Levente)

„A barnamoszatok waterben livingelnek, és ott így lebegnek.” (Tarlós Péter)

„Amikor Petőfiék bedobták az első felest a Pilvaxban...” (Szalay Katalin)

„Utálom a páros számokat, semmi értelmük nincsen.” (Molnárné Vámos Katalin)

„Jól vannak, kislányok? Nem lesznek jól, ha megtépem valamelyiket!” (Sziliné Dienes Irén)

„Sehol az iskolában nincs még egy olyan terem, ahol vágni lehet az asztalon a krétaport!”

(Svarczné Micheller Erzsébet)

„Hát úgy festek én, mint Szili tanárnő?” (Seres Dániel)

„Olyan David Attenborough-san megközelítettem, pedig még halálfejek is ki voltak rakva, hogy mérgező.”

(dr. Nánay Mihály)

„Na, nem minősítem, mert idegbe csusszanok.” (Gürtner István)

„A kenyér az nem tűnik élőlénynek.” (Kovácsné Halmy Réka)

„Élvezétek, hogy fej nőtt a nyakatokra, és nem valami agybuborék, mint az összes többi állatnak a kutyától kezdve a majomig.” (Meszlényiné Róka Ágnes)

Diák: „Fürdik majd a Tanárnő az Aquaparkban?” Tanár: „Indirával én max csak legeltetni foglak titeket, mert én nem vetkőzöm gyerek előtt.” (Kőváriné dr. Fülöp Katalin)

Küldjétek sok-sok aranyköpést, ebből él ez a rovat!

Jöhetnek az első emeleti postaládánkba vagy az arpadlapok@gmail.com címre.

Bank Márton (7.c)

A 2023-as Gombár legjobb férfi főszereplője, versmondó

– Mit éreztél, amikor meghallottad, hogy a „2023-as Gombár legjobb férfi főszereplője Bank Márton”?

– Nagyon örültem neki, de ettől függetlenül a legnagyobb ajándék az előadás volt számomra.

– Léptél már korábban is színpadra? Ha igen, mikor és hogyan?

– Igen, léptem már fel. Régen a Bihariban néptáncoltam, és a MüPában léptem fel velük. Most hegedülök, és a zenekarral lépünk fel évente 2-3-szor. Színdarabban egyszer játszottam, még régebben az iskolám tornatermében.

– Mesélsz egy kicsit arról, hogy hogyan élted meg a szereped? Milyen volt főszereplőnek lenni?

– Az előadás előtt kémiaversenyen voltam, ami jól lefárasztott, úgyhogy izgultam egy kicsit, hogy ezzel együtt hogy fog sikerülni. Aztán végül jól sikerült, a megoldás az volt, hogy elengedtem a félelmemet, belehelyezkedtem a szerepbe, és csak játszottam.

– Ha jól tudom, régóta jársz szavalóversenyekre, ez hogy alakult ki?

– Alsóban kötelezően meg kellett tanulni Petőfi Sándor: Itt van az ősz, itt van újra című versét, az osztályfőnökömnek tetszett, ahogy mondtam, és benevezett egy versenyre.

– Melyik versenyedre vagy a legbüszkébb?

– Nem vagyok annyira versenyszellemű a művészekkel kapcsolatban, nem szeretem, ha a művészetet bírálják. Szerintem az a fontos, hogy a közönségnek tudjak valamit adni. Boldogságot, szomorúságot, vagy csak egy szemléletmódot.

Lengyel Veréna (7.c)

Culture chez nous – Kultúra nálunk

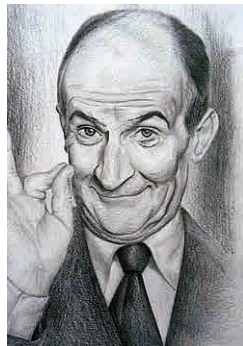
Louis de Funès

Az elmúlt század egyik legismertebb francia színészeként ismert Louis de Funès 1914-ben született egy Franciaországba letelepedett spanyol nemesi család gyermekeként. Élete során két házasságából három fia született, akik közül a legfiatalabbal három filmben együtt is szerepeltek.

Karrierje nehezen indult, sokszor változtatott állást, egy ideig bárzongorista is volt. Színészi pályafutását a színpadon kezdte, ahol először csak kisebb szerepeket kapott, de hamar felfigyeltek rá. A filmvászon az 1950-es évek közepén kezdett ismertté válni, az igazi áttörést azonban a Csendőr-sorozat jelentette, amelynek első részét, *A Saint Tropez-i csendőrt* 1964-ben forgatták. A két évvel később, 1966-ban megjelent filmje, az *Egy kis kiruccanás* minden idők legnagyobb francia kasszasikere volt, amelyet csak a *Titanic* tudott megdönteni 1998-ban.

Az 1970-es évek elején egy ideig újra színpadra állt,

majd felesége kastélyába vonult vissza. Visszatérését tervezte a filmvászonra, azonban még a forgatás kezdete előtt szívrohamot kapott, így vissza kellett mondania a szerepet. A későbbiekben egészsége miatt a *Szárnyát vagy combját* című komédia forgatására az orvosa és egy mentő is elkísérte. Ezután még forgatott néhány filmet, az utolsót 1982-ben, aminek bemutatóját még megélte, azonban néhány hónappal később végzetes szívrohamot kapott. Leghíresebb szerepe Lütyő őrmester, akit a Csendőr-sorozat mind a hat részében alakított.

Imre Boglárka (11.a)

B33 diákolimpia

2018-ban, amikor idekerültem az Árpádba, megkeresett Gyanó Éva tanárnő, hogy lenne-e kedvem elindulni 3x3-as kosárlabda diákolimpián Van Rijs Dórával és Lucával (12.b). Ezt a lehetőséget persze nem hagytam ki. Az ikreket se kellett nekem bemutatni, hiszen szinte együtt kezdtünk kosárlabdázni kiskorunkban.

Az ezt követő évben fiatalabb csapattal indultunk, majd a covid miatt elmaradt a rendezvény. A tavalyi tanévben ismét összeálltunk, ekkor csatlakozott hozzánk Nagy Viki (10.b), akit szintén kiskorunk óta ismerünk. Azonban a tavalyi szezon nem sikerült a legjobban. Továbbjutottunk a regionális döntőbe, de ott már nem tudott rendesen kiállni a csapat, így hamar kiesünk.

És következett az idei év. Kérdés sem volt számunkra, hogy elindulunk-e, hiszen tudtuk, hogy ez lesz az utolsó év, amikor így együtt tud játszani a csapat. Ezzel egyidőben a fiúk is szervezkedtek, hogy meglegyen a csapatuk, de sajnos ekkor csak hárman tudtak részt venni az eseményen (Pintye Ákos 11.b, Rosta Péter 9.b és Vasali Mátyás 12.a). A decemberi megyei fordulót mindkét csapat sikerrel zárta. A lányok veretlenül, elsőként, míg a fiúk egy vereséggel, negyedikként jutottak tovább a regio-

nális döntőbe, amelyre februárban került sor, szintén a Camugo sportszarnokban.

A decemberi fordulótló eltérően a 2. forduló ugyanazon a napon volt mindkét csapatnak. Ekkor a fiúhoz csatlakozott Kiss-Leizer Gergő (10.b) is. Hihetetlen érzés volt, hogy amíg az egyik csapat küzdött a meccsen, a másik a pálya széléről kiabálva szurkolt nekik, majd a meccs végén pacsival várta társait. Ennek az összetartásnak és a pályán való kitartásnak köszönhetően az Árpád fiú és lány csapata is elsőként jutott tovább az országos döntőbe.

Izgatottan várjuk már a nagy napot, június 17-ét. Azt megígérhetem, hogy mind azon leszünk, hogy elhozzuk az aranyat az Árpád számára. Nagy boldogság számunkra, hogy az utolsó közös szezonunk ilyen jól alakul, és – mint említettem – nekem plusz löketet ad, hogy olyanokkal játszhatok most egy csapatban, akikkel a pályán felnőttem, és akikkel a mai napig szoros barátság köt össze. És nem utolsósorban, hálás köszönet Gyanó Éva tanárnőnek, aki végigkísér minket ezen az úton, megszervez mindent, és lelkesen támogatja mindkét csapatot. Nélküle ez az egész nem valósulhatna meg.

Konta Sarolt (11.b)

Viccek

Repülőgépen felszállás után:

– Hölgyeim és uraim! Elnézést a késedelmes indulásért, a pilóta rendellenes hangokat hallott a motor felől. A problémát orvosoltuk. Az új pilóta jó utazást kíván Önöknek.

Alkoholistát kérdezik:

– Magának mennyit kell innia, hogy 3 ezrelék legyen a véralkoholszintje?
– Két napig semmit.

Rendőr betér a pizzériába, és rendel egy pizzát.

– Négybe vágjam vagy nyolcra? – kérdezi a pincér.
– Vágja csak négybe, nyolcra biztos nem tudnék megenni.

Habsburg Ottót megkérdezik:

– Herr Habsburg, ohajtja ma este megnézni az osztrák-magyar meccset?
– Miért, kivel játszottunk?

Néni a piacon gombát árul. Megszólítja a gombaszakértőt:

– Néni, ezek gyilkos galócák, ezeket nem lehet megenni.
– Tudom, aranyoskám, én nem is megenni akarom, hanem eladni.

Pistike virággal köszönti fel a nagymamáját a névnapján. Mire a nagyj:

– Ó, igazán nem kellett volna ennyi virágot hoznod, amikor a kert is tele van virágokkal!
– Csak volt, Nagyj, csak volt!

– Jean, megfürdette a gyereket?

– Igen, uram.

– Akkor miért nem vette ki utána a fürdőkád-ból?

– Olyan forró volt, uram, hogy nem tudtam belenyúlani.

– Képzeld, egyszer árvíz öntötte el a házunkat, és apám egy ágyba kapaszkodva menekült.

– És te?

– Én zongorán kísértem.

– Lépjenek ki, akik szeretik a zenét! – üvölt a százados a sorkatonáknak.

Öten kilépnek a sorból.

– Mit kell énekelni, százados úr?

– Semmit. Átviszik most a tisztiklubba a zongorát.

Egy kislány várakozik a buszmegállóban az Andrássy úton, kezében hegedűtök. Megszólít egy időse urat:

– Tessék szíves lenni megmondani, hogyan jutok el az Operába?

– Fiacskám, én csak annyit mondhatok: gyakorolni, gyakorolni, gyakorolni.

NYELVI SAROK

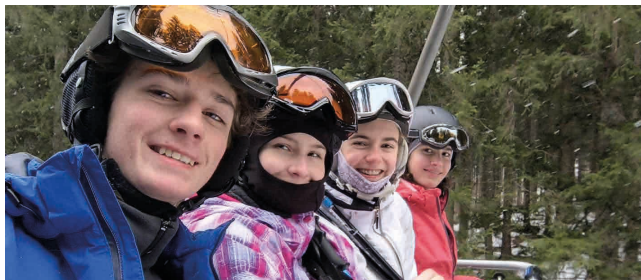
“My youngest boy is troubled with halitosis.”

“Too bad. How did he get it?”

“He hasn’t got it. He just can’t spell it.”

Az Óbudai Árpád Gimnázium iskolaújságja, XVIII. évfolyam, 6. szám. **Megjelenik:** tanévente kétszer. **Email:** arpadlapok@gmail.com. **Tördelés:** Varga Csilla (9.b). **Felelős tanár:** Koncz Levente. **Nyomdai kivitelezés:** Xilon Kft. **Felelős vezető:** Mórótz Kálmán. **A címlapon:** Gombár. **Fotó:** Balding Emma (9.a). Az újság korábbi számai színesben letölthetők az iskola honlapjáról.

Sítábor

Csernus Magdolna testnevelő tanár:

Boldogan vettük tudomásul, hogy ebben a tanévben ismét megszervezhetjük a sítábort, és felcsatolhatjuk a síléceket az Alpok havas lejtőin. 2023. március 3-8-ig új helyszínen, az ausztriai Lackenhofban voltunk 40 árpádos diákkal, akik 3 csoportba kerültek a sítudásuknak megfelelően. A profi síoktatók négy napon keresztül fejlesztették a diákok sítudását. Fantasztikus csapat jött össze ☺

Darvas Dóra (11.c):

Két év szünet után végre megint volt sítábor. Ez nagy örömmel töltött el mindannyiunkat, mivel nekünk ez volt az utolsó árpádos sítáborunk, hiszen a 11. évfolyamba járunk. Ennek ellenére sikerült új embereket megismerni és új barátokat szerezni. Az utazás napja zökkenőmentesen telt, és miután elfoglaltuk a szállást, felfedeztük a környéket. A közös esti beszélgetések, társasozások már aznap este megkezdődtek, és a mindennapok részévé váltak.

A lackenhofi sítáborban márciusban is kellemes síelni, és a síoktatás is rendkívül profi és változatos volt. Négy nap alatt az egész csapat hatalmas fejlődésen ment keresztül. A páros feladatok mindenki szívébe belopták magukat, szórakoztatóak

és kihívóak voltak. Ebédszünetekben a hűtőben újra egyesültek a csapatok, és az ausztriai különlegességek kíséretében tartottunk egy pihenőt.

Esténként alkalmunk volt a síoktatóinkkal beszélgetni, illetve csapatos vetélkedőn is részt vettünk. Különböző feladatokat kellett teljesítenie minden csapatnak, a tagjai különböző évfolyamú és osztályú tanulók voltak, ez segítette az egymással való ismerkedést. A végzős sítáborosok megkapták a „buliszobát”, ahol a hajnalig tartó twisterezés és combcsapkodós játék igazán hangulatos illatokat teremtett az aprócska szobában.

Hazaérkezve döbrentünk csak rá, milyen gyorsan eltelt ez a 6 nap, és legnagyobb sajnálatunkra jövőre nélkülünk indul útnak a tábor.

Diákok emlékei a 11. évfolyamról:

„Az tudnám kiemelni, hogy nagyon jó társaság volt. Valamint nagyon nagy twistereket nyomtunk.”

„Egy nagyszerű élmény volt újra síelni a barátokkal, és új embereket megismerni. Örülök, hogy vidékemen töltöttük ezt a hat napot, mivel sajnos ez volt az utolsó árpádos sítáborunk.”

„Reméltem, hogy a sítábor élvezetes lesz, de egyenesen meglepődtem, mert minden elvárásomat felülmúlta. Az oktatóink figyelmessége és segítő-

készsége pedig dicsérendő. Kedvenceim a páros feladatok voltak. Ennél csupán a társaságot és az éjszakába nyúló társasjátékpártikat élveztem jobban, melyek alatt szép emlékeket és új barátokat szereztem. Örülök, hogy ilyen mesés élményben részesülhettem, hálás köszönet a szervezésért!”
 „Őszintén szólva kicsit tartottam az idei sítáborától, három éve nem volt, új helyre és új társasággal mentünk. Ez a félelmem hiábavaló volt, a lehető legjobban éreztem magam.”

Tavaszi kórustábor tenorszemmel

Ismét eljött a tavasz, ismét eljött a kórustábor ideje. A tenor szólam erősebb, mint valaha, ez abból is látszik, hogy minket – két tenort – kértek fel, hogy írjunk egy cikket az élményeinkről.

Március 3-án, pénteken indultunk az órák után Piliscsabára vonattal. A szállásunk egy kollégiumban volt. Kikapolás után, amikor a Tanárnő megpróbálta összerakni a zongorát, kiderült, hogy hiányzik a zongorát tartó fémváz egyik csavarja. Szerencsére Marci (sajnos nem tenor, csak basszus) addig csavargatta ki különböző bútorokból a csavarokat a teremben, míg talált egy megfelelőt. Ez megbélyegezte a tábor további lefolyását is, mivel így Marcinak sikerült megmentenie a tábort és a Tanárnő idegeit is.

A táborban a *Scandinavian shuffle*-t kezdtük el tanulni, főleg ezzel foglalkoztunk. Ez egy dzsesszes hangzású szám, ami új élmény a kórusnak, merthogy eddig főleg komoly- és egyházi zenével, esetenként könnyebb, poposabb darabokkal foglal-

koztunk. Többek közt emiatt is meggyűlt a bajunk a számmal, de ettől nem csüggedtünk el.

Az éneklésen kívül is sok élményben volt részünk, például péntek este 11-kor elmentünk a közeli erdőbe, és felmentünk a kilátóra, ott énekelünk.

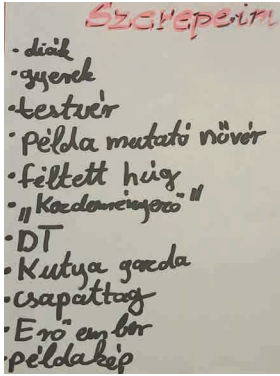
A tábor egészét átjárta a jó hangulat, és soha nem volt olyan, hogy ne lett volna vagy egy megtervezett program, vagy ne tudtunk volna magunknak izgalmas programot kitalálni.

Szombat este, az utolsó próbán a társaság – beleértve a Tanárnőt is – annyira fáradt volt, hogy a próba felénél feladtuk a nehezebb dalokat, és elkezdtünk egyszólamú, ismertebb számokat énekelni. Látszott (és hallatszott), hogy a sok idegőrlő munka után mindenki teljesen beleélte magát.

Vasárnap 9 óra körül hagytuk el a szállást, és azután már csak vissza kellett vonatoznunk. Ennél jobban nem is lehetett volna indítani a síszünetet...

Halász Jonatán (9.a) és Kovács Dominik (12.b)

#NemTabu: önazonosság

A márciusi #NemTabu alkalomnak a témája az önazonosság volt, hogy egy picit jobban megtudjuk, mit is jelent pontosan ez a szó, és hogy mit takar önmagunknak lenni.

A foglalkozást azzal kezdtük, hogy összegyűjtöttünk különböző szerepeket, amiket

az életünkben betöltünk. Diák, gyerek, sportoló, csapattag, kezdeményező, állatgazda, testvér, és még folytathatnám a sort. Ezek mind elvárásokkal járnak együtt, és ezek lehetnek igen szélsőségesek. Előfordulhat, hogy gyerekként szétszórtak és félénkek vagyunk, de állatgazdaként felelősségteljesnek és érettnak kell lennünk, és tudnunk kell erélyesen fegyelmezni is az állatunkat. Arra kerestük közösen a választ, hogy hogyan érjük el, hogy ne kelljen, és ne is akarjunk ennyi elvárásnak megfelelni. Mindenki szeretné, hogy elfogadják. Ez a FOPO (fear of other people's opinions) alapja, amelynek mély, evolúciós okai vannak. Mivel ezekben a szerepekben nagyon sok különböző elvárás van felénk sok embertől, ezért ezeket igen nehéz lehet összeegyeztetni. Ilyen helyzetben a legjobb, ha meghatározzuk, hogy kinek a véleményére adunk igazából, és milyen értékrend szerint éljük az életünket.

Figyelni kell arra, hogy semmiképp se essünk abba a hibába, hogy mások véleményét és kívánságait helyezzük előtérbe, a saját belső hangunk, vágyaink helyett. Ezáltal elnyomjuk vagy egyáltalán meg se halljuk a saját éniünket, hiszen ekkor egy olyan cél fogja összetartani az életünk, ami által másokat szolgálunk és szeretünk. Ez sosem fog igaz boldogságot hozni az életünkbe, esetleg még a saját személyiségünket is elhagyhatjuk benne. Fontos, hogy ne veszítsük szem elől értékeinket mások miatt!

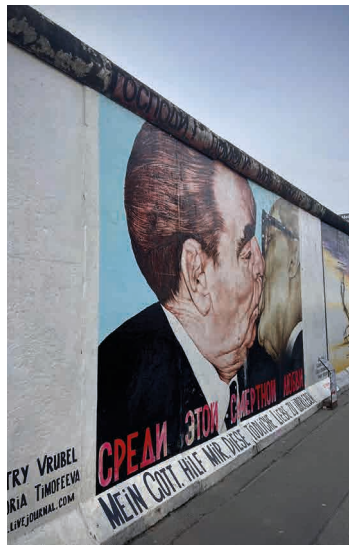
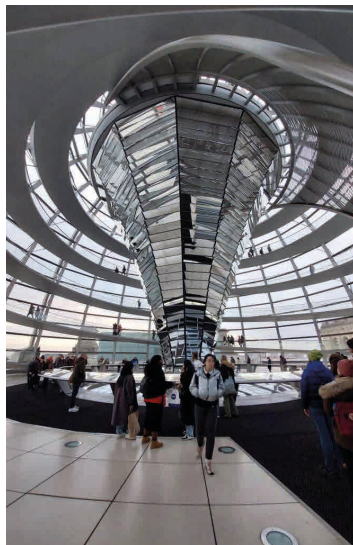
A csoport tagjaival mindannyian megegyeztünk abban, hogy az önazonosság alapja az önszeretetet, önmegbecsülés, önfelfogadás. Rájöttünk arra, hogy – legtöbbször a megfelelési vágy miatt – folyton el akarjuk tüntetni a hibáinkat, de valójában ezekkel együtt kell szeretnünk magunkat, hiszen sosem fogjuk azt a pontot elérni, amikor már nincsenek. Sok ember vesz minket körül, és ezek mind más és más kivétel nélkül látják bennünk, de ha nem rágódnak folyton azon, hogy vajon mások mit gondolnak rólunk, akkor valójában ezek nem is számítanak. A lényeg, hogy magunkat elfogadjuk úgy, ahogy vagyunk, és ugyanolyan érdeklődéssel forduljunk magunk felé, mint mások felé. Ahelyett, hogy azzal vagyunk elfoglalva, hogy megpróbáljuk kitalálni, hogy az emberek mit gondolnak rólunk, inkább azt fedezzük fel, kik is vagyunk mi, és hogyan tudjuk szeretni és becsülni önmagunk. Ezáltal sokkal mélyebben tudunk magunkhoz és másokhoz is kapcsolódni, és az életünk sokkal kiegyensúlyozottabb lesz.

Egymást közt személyes gondolatokat és tanácsokat is megosztottunk, hiszen a #NemTabu egy olyan foglalkozás minden hónapban, ahol egy kötetlen beszélgetés részesei lehetünk anélkül, hogy kötelezve lennénk bármire is. Mindenkit nagyon sok szeretettel várunk, akit csak egy picit is érdekelnek az ilyen témák, vagy tanácsra van szüksége.

Pataki Krisztina (10.d)

Tanulmányút Berlinbe

Február 20-án az iskola helyett a Liszt Ferenc repülőtérén kezdtük a napunkat, ugyanis a 11. d (és Horváth Lóci 11. b) útnak indult a német fővárosba, Berlinbe. Németországban a vártnál cudarabb időjárás fogadott bennünket, ám ez sem szegte kedvünket, és megindultunk a bájos Pegasus Hostel felé. Első esténken felfedeztük a kedvenc helyünket, az Alexanderplatzot, a TV-toronyból (Fernsehturm) mesés kilátás nyílt a kivilágított városra.

Másnap egy tápláló reggeli után útnak indultunk a Museumsinselre, ahol a posztszovjet házakat díszes épületek váltották. A Neues Museumban antik műtárgyak körében töltöttük délelőttünket, megtekinthettük többek között Nefertiti híres mellszobrát is. Egy sietős ebéd után kezdetét vette körtúránk a belvárosban, mely során ellátogattunk az egyetemhez és shoppingoltunk az Ampelmann-üzletben (igen, itt a közlekedési lámpa figurája is hírességnek számít). Berlin legnépszerűbb nevezetességén, a Brandenburgi kapun keresztül eljutottunk a Reichstaghoz, a német parlamenthez. Itt a naplementét az üvegkupolából csodálhattuk meg.

Harmadik napunkon vonatra pattantunk és Potsdamba utaztunk. Itt két kastélyba is ellátogattunk, a csicsás rokokó stílusú Sanssouci, és

a potsdami konferenciának helyet adó Cecilienhofba. Délután megcsodáltuk a világháború emlékéül szolgáló Gedächtniskirchét, mely ma már csak egy félig lerombolt torony, egy gyönyörű mozaikkal a plafonján. A híres-neves Kurfürstendamon beléptünk Berlin egyik legexkluzívabb 6 emeletes plázájába, a KaDeWe-be, ahol csak egy gyors mosdószünetre volt pénzünk.

Következő napunkon a berlini fal került középpontba. A szerkezetét és történetét a város több különböző pontján ismerhettük meg. A szívszorító történetbe kis vidámságot csempészett az East Side Gallery, ahol a művészek színes festményei közül mind kiválaszthattuk a kedvenceinket, és elkészíthettük a majd falra kerülő fotóinkat. A nap zárásul ellátogattunk a Checkpoint Charlie-hoz, mely egy határátkelő volt Kelet-és Nyugat-Berlin között, majd sétáltunk egyet a bennünk mély nyomot hagyó holokauszt emlékmű kőtömbjei közt. Az utolsó nap sajnos nem jutott idő a kulturálódásra. Berlin új repteréről megkezdtük haza utunkat Budapest felé, hogy aztán maradandó élményekkel gazdagodva térjünk vissza hétköznapjainkba.

Mihók Eszter és Schuck Dorka (11.d)

Erasmus Příbramban

Rövid áttekintés a cseh kapcsolatunk történetéről: 2017-ben ismerkedett meg Csorbáné tanárnő egy Erasmus továbbképzés keretében a cseh príbrami iskola tanárnőjével, Zdenka Kresinova-val, akivel 2018-ban egy Skype-órát szerveztek az akkori második idegen nyelvi csoportjaik számára. Ezt egy jobshadowing látogatás követte Budapesten 2021-ben, ahol már egy orosz szakos tanár is érkezett, és megtekinthették a mi oroszaink és németeseink óráit az Árpádban. Ekkor határozták el a cseh és az árpádosi tanárok (Lienhardt Krisztina és Csorbáné tanárnő), hogy a tapasztalatcserét a diákjaik részére is lehetővé teszik, és így került sor Erasmus program keretében 2022-ben egy budapesti, majd most 2023-ban egy príbrami látogatásra. Budapesten a tanulási szokások, módszerek volt a témája a közös munkának, a cseheknél az iskolai hagyományok, iskola-, illetve az érettségi rendszer.

Március 18-án, egy verőfényes napsütéses szombaton 9:30-kor indult a vonatunk Prágába a Nyugati pályaudvarról. Ez az első vonatút 7 és fél órán át tartott, ami alatt az eleinte csendesebb társaság hamar összehangolódott, és izgalmas beszélgetések alakultak ki. Az utazástól megfáradt csapat az utolsó erejével elvonszolta magát a szállásra, ahol örömmel tapasztaltuk, hogy a szobák, amelyek a

következő napokra szálláshelyként szolgáltak, minden számításonkat felülmúlták.

A vasárnapunkat Csehország fővárosában, Prágában töltöttük. Felfedeztük a lenyűgöző óvárosi környéket, majd délután a várba látogattunk, délben pedig egy autentikus, cseh kerthelyiségben ebédeltünk cseh specialitásokat.

Hétfőn kezdődött az utazás érdemi része. 6-kor keltünk, 8-kor pedig már kezdődött az első órák az iskolában. Csoportunk egy része németesként, a másik pedig oroszoként vett részt a programban, így ezeket a „tanórákat” külön töltöttük. Sokan izgulunk az előadásaink miatt, de feleslegesen, hisz mindenkinek nagyon jól ment. Három témát kellett feldolgoznunk a kedves cserediákjainkkal, és ezek alapján összehasonlítani a magyar és cseh rendszert: oktatási rendszer, házirend és iskolai tradíciók. Megtudtuk, hogy Csehországban óvodába 3-6 év közötti gyerekek járnak, csakúgy, mint Magyarországon. Azonban ők eggyel több évet tanulnak iskolában, hiszen általános iskolába elsőtől kilencedikig járnak, és utána mennek gimnáziumba, ami még 4 év. Az is érdekes volt számunkra, hogy az érettségi lebonyolítását 2011-ben az állam kiadta a kezéből, és azóta minden iskola magának állítja össze a vizsgáztatás témáit.

A diákoknak 2 kötelező tantárgyból kell érettségiz-

niük: cseh irodalom és nyelvtan, valamint egy idegen nyelv vagy matematika. Emellett még 2 vagy 3 tárgyat választhatnak, amelyből érettségizni szeretnének. Azaz például matekból nem kötelező érettségizniük. Az anyanyelvi érettségéhez ők választhatják ki, melyik kötelező olvasmányokból szeretnének vizsgázni, ami szerintünk egy nagyon jó lehetőség. Az érettségi egy írásbeli és egy szóbeli részből áll, ugyanúgy, mint nekünk. Az ő iskolájukban is vannak különböző sporttáborok, például sítábor és vándortábor, valamint van sportnapjuk is, ami nekünk az elmúlt 4-5 évben nem volt. Ahogy nekünk első árpados évünkben elő kell adnunk egy színdarabot a Gombáron, úgy nekik minden év júniusában elő kell adniuk egy 10 perces darabot egy adott témában, amire hónapokig készülnek.

Délután egy izgalmas idegenvezetésen vettünk részt a Svatá Hora római katolikus zarándokhelyen, ami Příbram egyik fő látványossága.

Kedd reggel a szintén korai kelés után elindultunk a város egy másik gimnáziumi épületébe. Az iskola, ahol a cserediákjaink tanulnak, egyesülni fog ezzel az intézménnyel, és át fog mindenki költözni ebbe a sokkal nagyobb épületbe. Ami itt fogadott minket, attól szóhoz se jutottunk. Az egész iskola színes volt, sok díszítő elemmel és számos közösségi térrel. Meglátogathattuk az énektermüket, ami olyan volt, mint egy kis koncertterem. A padláson található rajztermük hatalmas volt, és rengeteg lehetőséget kínált a diákok számára. Volt külön kerámiaterem, lehetett pólót tervezni és nyomtatni, valamint sok iPaddel rendelkezett az iskola, hogy a diákok digitális rajzolást is tanulhassanak. Meglátogattuk az iskola stúdióját is, amit hatalmas lelkesedéssel és közvetlenséggel mutatott be nekünk a tanárunk. Az iskolának van egy iskola TV-je, ahova rendszeresen készítenek videós híradásokat, és lehetett érezni, hogy ez egy nagyon családias közösség.

Nyilvánvalóan ez a gimnázium csak egy példa a sok cseh intézmény közül, és nem tudhatjuk, hogy

minden iskola ilyen jól felszerelt-e, azonban hihetetlen, hogy mekkora hangsúly van a közösségi programokon, és mennyi lehetőségük van a diákoknak, hogy mindenben kipróbálhassák magukat. A tanárok fizetése természetesen több, mint itthon, de a kinti megélhetéshez képest a tanári pálya itt sem tartozik a megbecsült, jól fizetett szakmák közé, ezért Csehországban is tanárhiánnyal küzdenek. Mindenki mosolygósabbnak tűnt.

Ezután átsétáltunk a másik gimnáziumba, ahol befejeztük a projekt munkánkat, elkészítettük a plakátokat a magyar-cseh rendszer közti hasonlóságokról, különbségekről. Délutáni programként ellátogattunk a příbrami vasérc- és ólombányába, ahol 80 méterrel a földfelszín alatt sétálgattunk, közben érdekes történeteket hallgatva — ezt a programot mindannyian nagyon élveztük. A vezetések során arról is hallottunk, hogy Příbram városa a szocializmus idejében bővült több lakóteleppel, melyet 50-60-as években politikai elítéltekkel építettek fel.

Utolsó esténket egy újabb étterem kipróbálásával koronáztuk meg, majd a szállásunkon egy közös, éjszakába nyúló beszélgetéssel zártuk.

Másnap még korábban, 5:30-kor kellett kelniünk, hogy elérjük a 7 órakor Prágába induló vonatunkat. Mindenki próbált pihenni az utazás alatt, de azért bőven jutott idő a beszélgetésre, no meg persze a lelkesek részéről a tanulásra is.

Mindenki nevében mondhatjuk, hogy hálásak vagyunk a lehetőségért, hogy eljuthattunk Csehországba egy ilyen programnak köszönhetően, egy ilyen kiváló, összetartó társasággal és segítőkész tanáraikkal. Ennél jobb hangulatban nem is telhetett volna az utazás. És persze a finom éttermi ételeket se felejtjük ki a sorból! Most már csak három dolog vár ránk: kipihenni a fáradalmainkat, előadásokat tartani a suliban, és elkészíteni a beszámolóinkat az Erasmus részére.

Konta Sarolt (11.b)

Természetjárók

Az Árpád Gimnázium természetjáró szakosztályát 2006-ban hívtuk életre. Az elv az volt, hogy minden hónap második szombatján, akinek kedve van, kirándulhasson a környező hegyekben, jó hangulatban. Egy ÖKO iskolának feladata az is, hogy kivigye a diákokat a természet lágy ölére! Rengeteg barátság és szerelem is született a 17 év alatt. Születtek megszállottak is, akik egy kirándulást sem hagytak volna ki. Idén már két busszal jártunk. Az idei tanév kirándulásairól mesélnénk most.

Szeptemberben a BÖRZSÖNYBEN jártunk 102 fővel. Magyarkútról indultunk a patak völgyében futó piros jelzésen Nógrád váráig. Belecsöppentünk a várnapokba, és a vár kapitánya mesélt nekünk a vár történetéről, sőt szakállas puska bemutatót is kaptunk.

Októberben 104 fővel Vitány várát hódítottuk meg a VÉRTESBEN. Éppen a kék túra napján érkezünk, és hatalmas tapstot kaptunk a várban csücsülő kirándulóktól. Tatabányán a Rűgő gyártól indul a túra. Ha már ott járunk, megmutattam a Szelim-barlangot is a város felett (ez már GERECSÉ)—a turulmadár szobrától 300 méteres séta.

November újra a BÖRZSÖNYBEN talált bennünket. 86 fővel jártuk végig a Gyadai-tanösvényt. Ez az érdekes tanösvény Szendehely-Katalinpusztán van. Gyada egy török időkben elpusztult falu volt. A tanösvény fő látványossága egy függőhíd.

Decemberben a PILISBEN jártunk 82 fővel. A Pilis-tetőt hódítottuk a Két-bükkfa-nyeregéből. Gyönyörű zúzmarás erdőben végre láttunk havat! A Szent Özséb-kilátónál hatalmas szélvihar fogadott

minket. Baleset is ért bennünket: Tajti tanárnő ráesett a vállára.

Januárban a PILIS másik csúcsát, a Nagy-Kevélyt hódítottuk 82 fővel. Pilisborosjenőről indultunk a kék jelzésen felfelé, és a piroson Üröm felé jöttünk le. Gyönyörűek a hófehér sziklái. Itt is láttunk egy kis havat.

Februárban egy közeli, de nagyon szép szurdokvölgyben jártunk az Apátküti-völgyben. Pilsszentlászlórról indul és Visegrádon köt ki. A patakon tízszer kell átkelni, de a természet segített: sokszor a jégpáncélon tudtunk átsétálni. A völgy vadabb része már a VISEGRÁDI-HEGYSÉGBEN halad. Ezen a túrán csak 42 fő vett részt, mert egy buszt rendelünk.

Márciusban 92 fővel a VÉRTESBEN jártunk. Előbb meghódítottuk Csókakő várát. Aztán indultunk a Gaja-patak szurdokvölgyébe. Bodajktól Fehérvár-csurgóig tart. Nagyon bájos kis völgy.

Április 22-én közkívánatra és a Föld Napja tiszteletére a Rám-szakadékba megyünk. Ez a kedvencek kedvence.

Májusban tervezünk egy úgynevezett „ottalvós” kirándulást. Itt használnánk fel a Varangy Akciócsoporttól nyert támogatást. A helyszín még szervezés alatt áll, minden a szállástól függ.

A következő két kirándulásra mindenkit szeretettel várunk. Minden kiránduló 50 ÖKO pontot szerez az osztályának! A negyedik kirándulás után póló jár ajándékba.

Sziliné Dienes Irén és Tajtiné Váradi Emőke

Darmstadti utazás

Amikor a Keleti pályaudvarról korán reggel kigördült a vonat, nem gondoltuk volna, hogy ennyi élményben lesz részünk. A fárasztó vonatút után alig vártuk, hogy újra találkozzunk a régen látott cserediákjainkkal.

Este megismerkedtünk a német családokkal, és betekintést nyertünk életükbe. Másnap korán kelünk, és első utunk az iskolába vezetett. Itt megfigyelhettük a magyar és német iskolák különbségeit, ismerkedős játékokat játszottunk, és részesei lehettünk németországi tanórának. Majd a diákok által szervezett városnézésen ismerhettünk meg Darmstadtot. Ezután a csapat egy esti bowlingozással koronázta meg a napot.

Pénteken Frankfurtba látogattunk, ahol először a Goethe-házat jártuk körbe. Majd idegenvezetéssel mutatták be nekünk a frankfurti látványosságokat. Ezután feljutottunk a 200 méteres Main Towerbe, ahol gyönyörű kilátás tárult élénk. A nap zárásaként ellátogattunk a Dialogmuseumba, ahol megtapasztalhattuk, milyen nehézségekkel néznek szembe a látássérültek.

A következő nap a Mathilda-dombra sétáltunk fel, ahol házi készítésű finomságokat kóstoltunk. A kö-

vetkező másfél napban szabad programot szervezhettünk, ekkor mi Mainzba és Mannheimba kirándultunk. Hétfőn a csapat két csoportra bomlott. Az egyik fele meteorológiai műholdakkal ismerkedhetett meg (EUMETSAT), a másik fél pedig a műholdak adatait figyelő centrumot járta be (ESA). Ezt követően Heidelberg csodálatos óvárosát tekintettük meg egy kastély látogatással egybekötve.

Utolsó teljes napunkon az iskolába mentünk, ahol minden négy főből álló csapat előkészítette a magyar, illetve német híres személyekről szóló projektmunkáját. Ezek után a magyar diákok egy Darmstadtot körbejárva a város köré épülő tesztet töltöttek ki. Búcsúest gyanánt előadtuk a projektmunkákat, végül egy pizzériában ünnepeltük meg az együtt töltött hetet.

Visszatekintve mindenkinek tudjuk ajánlani, hogy részt vegyen egy csereutazáson. Hiszen új kultúrát és embereket ismerhetünk meg, ezen kívül ez egy jó lehetőség az idegen nyelv gyakorlására is. Mindezek miatt ezt az egy hetet egy fantasztikus élménynek könyveljük el!

Steinbacher Julianna, Szabó Lili Dorottya (10.c)

Majdnem egész tanéves gólya munka

Gombár, ami a belépő osztályok és magyartanáraik, a meg persze osztályfőnökeik számára brutálisan nagy feladat. Az a valami, amiről minden árpádostól azt hallani, hogy összekovácsolja az osztályt. Igen, eleinte nagyjából ennyit tudtunk a Gombárról, majd szép lassan elkezdtük megapasztalni mindazt, amit mondtak nekünk a tanáraink és az iskolatársaink.

Már év elején nekiláttunk az előkészületeknek. Először is a darabot választottuk ki, a Tanárnő több lehetőséget tárt elénk. Végül az osztály egyöntetűen az Égigérő fű című darabra szavazott. Majd elkezdődött a szereplőválogatás, méghozzá a legkülönbözőbb módokon: például kellett hangosan olvasnunk, megtanulnunk egy verset, drámaórákon különböző szerepekbe belépünk és hasonlók. Voltak szerepek, amikre a Tanárnő könnyen ki tudta választani a megfelelő embert, és előfordult olyan is, amikor ez nehezebben ment, több napon át is tartott. Mire meglett a végleges szereposztás, addigra már a forgatókönyvünk is kezdett összeállni. A legtöbben elégedettek voltak a kapott karakterekkel (vagy aki nem, az lassan megszerette, még ha magának se vallotta be). Lassan elkezdődtek a próbáink, minden héten a dupla magyaróránkon az A45-ben. Már az elején sem csak a szöveggel, hanem mozgásokkal együtt gyakoroltunk, hogy minél hamarabb megtanuljuk azt is, hogy kinek mikor, hol kell lennie.

A szünetet előtt elkezdtük megfesteni a díszletet, így a szünet utánra már csak a kisebb simítások maradtak, de meg a kellékek és jelmezek beszerzése. Szép lassan elérkezett a bejárópróba napja, az első olyan nap, amikor a helyszínen, a színpadon játszhattunk. Aztán elkészült a meghívónk és a plakátunk is, továbbá rengeteget gyakoroltunk, már szinte éjjel-nappal a színdarabbal foglalkoztunk gondolatban, míg elérkeztünk a főpróbáig... Egész jól ment, de szerencsére nem annyira, hogy elszálljunk magunktól, így az előadásba még többet tudtunk beleadni.

Másnap valamennyien azt vártuk, hogy vége le-

gyen a tanításnak, és meheünk át az OKK-ba előadni azt a darabot, amire majdnem tanév eleje óta készülünk. A nagy többség már fél három körül megjelent a bejárat előtt, és várakozott, hogy beengedjék az osztályát, hogy átöltözhessen, és a jelmezében nézhesse végig a többi előadást. Elsőként a 7.b osztály *Szaffi* című előadását tekinthettük meg, melyben egy mesés kincs nyomát kutattuk, ám a végén kiderült, hogy az igazi kincs a szívekben van. Az este második színdarabja a *Párizs almája* volt. A darabbal évezredekett vissza-repülhettünk az időben, és betekintést nyertünk az ókori világ isteneinek közel sem békés minden-napjaiba. A következő produkció a mi osztályunk, a 7.c előadása, az *Égigérő fű* volt. Kiderült, hogy csuda dolgok történnek egy régi házban, és a titkok között nagy szerepe van egy fűszálnak, amely az égig is érhet. Az estét a 9.d zárta. A *Hegedűs a háztetőn* című színdarabjuk megidézte a régi zsidó hagyományokat, a szokásaikhoz és vallásukhoz hű faluban élő család életét, melyből a szerelem és a házasságkötés sem maradhatott ki.

A zsűri nehéz helyzetben lehetett, mert nagyon sokáig vártunk az eredményhirdetésre. Egy osztály sem maradt jutalom nélkül, utoljára a legjobban várt díj került kihirdetésre, ez pedig nem más, mint a legjobb előadás díja, melyet a 7.c kapott. A gyönyörű este után mindenki emlékekkel tele térhetett haza. És igen, igazuk volt azoknak, akik azt mondták, hogy erre az eseményre való készülés építi az osztályközösségét.

Gombár — ha az ember ezt a szót meghallja, sok minden eszébe juthat, többek között egy csodálatos élmény az osztályával. Erre az eseményre valamennyien boldogan emlékszünk vissza, ugyanis az odavezető út alatt rengeteg minden történt velünk és az osztályunkkal, ami vélhetően örök emlék marad. Nagyon szépen köszönöm mindenkinek azt az időszakot, ami a Gombárról szólt.

Lengyel Veréna (7.c)

- Árpád Galéria -

A mai napig — stílustól függően — sok festő repertoárjában szerepel a csendélet. A műfaj lehetőséget nyújt a művésznek a teljesen önálló festői függetlenségre és elmélyülésre. A XX. század elején a művészek elszakadtak a valósághű ábrázolástól, és az egyéni kifejezőmódokat keresték. A kubisták a külső forma mögötti belső struktúrát hangsúlyozva, a geometrikus formaelemek egyszerűségét keresték a látvány síkokra bontásával. Pablo Picasso és Georges Braque műveiben a térbeli formák síkba fektetésével — a kollázs technikát alkalmazva — végsőkéig leegyszerűsített formaelemekkel alapozták meg az absztrakt művészet útját. Picasso mondta egyszer valahol, hogy bár sok újságpapírt elhasznált a kollázsaihoz, soha nem úgy, hogy az a képen is újságot jelentett volna. Hasonlóan készítettek parafrázist a 10. évfolyam tanulói, a csendéletek átfogalmazásával, aktuális utalásokkal gazdagítva a kompozíciókat.

Svarczné Micheller Erzsébet

Mácsai István:
Csendélet Rembrandttal

Murin Vilmos: Dinnyés csendélet

Ollár Noémi 10.a

Horváth Zsófia, Soltész Abigél 10.a

Mravinac Anna Sára 10.c

Farkas Krisztina, Seprődi Lili 10.b

Gröb András,
Janky Zsombor 10.b

Lami Bakos Györgyi: Csendélet

Bíró Bálint, Godó Lóránd 10.c